

Aniołowie pośród nas

Obecność Aniołów w życiu człowieka w oparciu o przykłady zaczerpnięte ze Starego i Nowego Testamentu oraz z życia świętych

„Aniołowie pośród nas”.

Obecność Aniołów w życiu człowieka w oparciu o przykłady zaczerpnięte ze Starego i Nowego Testamentu oraz z życia świętych.

(12.11.2019)

Na początku trzeba zauważyć, że istnienie aniołów nie jest najważniejszym tematem teologicznym, a ich byt odnajduje swoje uzasadnienie i wypełnienie tylko w misterium odkupienia, stąd w takim kontekście naukę o Aniołach trzeba rozważać. Zwróćmy wpierw uwagę na obecność Aniołów na kartach Starego Testamentu.

Stary Testament

Aniołowie (anioł – od grec. *aggelos* – posłaniec; łac. *angelus*; hebr. *mal'ak*) pojawiają się

wielokrotnie na kartach Pisma Świętego. Jednak skomplikowana jest angelologia biblijna, zwłaszcza Starego Testamentu, znajdująca swoje zwieńczenie w Nowym Przymierzu.

W Starym Testamencie nie odnajdziemy tekstów, które w bezpośredni sposób opisywałyby moment stworzenia aniołów przez Boga. Fakt ten jest częścią fundamentalnych prawd Starego Przymierza wynikających ze stwierdzeń, że Bóg jest stwórcą wszystkiego (Rdz 1, 1; Wj 20, 11; Ps 178, 2-5). Najstarsze księgi Starego Testamentu zawierają prawdę o aniołach, jednak zauważamy tu rozwój teologii, podobnie jak i rozwój samego nauczania na temat aniołów.

Możemy wyodrębnić trzy podstawowe okresy, w których kształtował się teologiczny wizerunek anioła.

1) Przypada na czas patriarchów i wędrówki ludów.

Podkreśla się w nim nierozwalny związek anioła i Boga.

Postacią charakterystyczną tego okresu jest tzw. **Anioł Jahwe**, który wyraża jeden z podstawowych dylematów angelologii biblijnej Starego Testamentu, związanych z wyraźnym rozdzieleniem Jahwe i anioła. Anioł Jahwe, jest z jednej strony przedstawiany jako sam Jahwe, inny niż aniołowie posłańcy (np. Rdz 16, 10; Wj 3, 1; Oz 12, 4n.), z drugiej strony jest zupełnie różny od samego Boga (Rdz 24, 7; Wj 33, 2 n.).

W tym kontekście wyodrębniły się cztery teorie interpretacyjne: pierwsza, zwana teorią reprezentacji, głosi, że Anioł Jahwe jest stworzonym duchem, występującym w imieniu Jahwe; druga – teoria utożsamienia, według której Anioł Jahwe jest tożsamy z Jahwe, który, jako niewidzialny, wszechobecny i transcendentny, objawia się jednak człowiekowi, jako widzialny i działający; wreszcie trzecia – teoria interpolacji – gdzie termin Anioł Jahwe, wyraża samo pojęcie „Bóg”, występujący w opisach teofanii. Czwarta z teorii, tzw. mesjaniczna, traktuje Anioła Jahwe jako Słowo Boże (Mądrość Bożą), różne osobowo od Boga Jahwe, ale istotowo z Nim tożsame. Anioł Jahwe miał być figurą samego Mesjasza – Chrystusa.

2) Królewski – charakteryzuje się przedstawianiem Boga, Jahwe, jako Pana nieba i ziemi.

Wyobrażenia ziemskiego króla przenoszone są na myślenie o Bogu i jego aniołach.

Stąd są oni przedstawiani jako członkowie niebiańskiego dworu samego Boga – Króla, którego uwielbiają i któremu służą. Głównym zadaniem aniołów jest wychwalanie i uwielbianie Pana.

W Księdze Jozuego odnaleźć można aniołów jako wojsko niebieskie. Funkcje szczegółowe przypisywane są serafinom i cherubinom. Pierwsze stoją przed Bożym Tronem, głosząc chwałę Jahwe i oczyszczając stworzenia zbliżające się do Boga. Drugie – których określenie jest pochodzenia mezopotamskiego – chronią wejście do raju, podtrzymują Boży Tron lub unoszą rydwan Jahwe. Będąc wojskiem samego Boga wielbią Go i współdziałają z Nim na ziemi jako Jego wysłannicy do ludzi.

3) Rozpoczyna się ok. VI w. przed Chrystusem, po powrocie z niewoli babilońskiej.

Boga Jahwe, coraz częściej, zaczęto wówczas pojmować jako istotę zupełnie inną od tego, co nas otacza, przekraczającą to, co ziemskie, ale jednocześnie będącą nierozzerwalnie związaną z człowiekiem.

Dlatego jeszcze bardziej zaczęto podkreślać znaczenie istot pośrednich między transcendentnym Bogiem a człowiekiem. Poza tym wiara w jednego Boga była już mocno ugruntowana, **stąd w późniejszych księgach Starego Testamentu spotkać można aniołów wymienionych z imienia. W Księdze Daniela wymienia się Michała i Gabriela oraz Rafała (Rafaela) z historii Tobiasza.**

W tym czasie coraz bardziej jest też precyzowana opiekuńcza funkcja aniołów tak w stosunku do Izraela, jak również do poszczególnych ludzi. Aniołowie przedstawiają Bogu ich modlitwy i wstawiają się za nimi.

Choć Biblia nie zawiera wyraźnej nauki o duchach opiekuńczych, to teologowie uważają ją za zasadną i opartą na tekstach Pisma Świętego. Owa anielska opieka jest jednak przede wszystkim skierowana na życie nadprzyrodzone człowieka. **Głównym celem tzw. Anioła Stróża jest bowiem troska o zbawienie człowieka.** „Czyż nie są oni wszyscy duchami przeznaczonymi do usług, posłanymi na pomoc tym, którzy mają osiąść zbawienie?” (Hbr 1,14).

Cała angelologia Starego Testamentu jest ukierunkowana teocentrycznie – na Pana Boga. Aniołowie są wyraźnym znakiem Jego troski o człowieka.

Nowy Testament

Rola aniołów w Nowym Testamencie maleje wraz z narodzinami Chrystusa – jedyne Pośrednika między Bogiem a człowiekiem. Aniołowie pojawiają się tu już bardzo wyraźnie tylko w kontekście misji zbawczej Syna Człowieczego. Ich obecność jest bardzo subtelna, nigdy nie jest celem samym w sobie. Najczęściej aniołowie występują jako **towarzysze historii wcielenia** (narodziny i publiczna działalność, męka, zmartwychwstanie) oraz w historii Kościoła pierwotnego.

W Nowym Testamencie nie odnajdziemy nowych form objawiania się aniołów, tak charakterystycznych dla najmłodszych tekstów Starego Testamentu. Głównym celem angelologii Nowego Testamentu jest skierowanie uwagi odbiorcy na Chrystusa. **To On, przez swoje Boże synostwo, jest stwórcą świata anielskiego, a w swoim zbawczym dziele ukazuje rację i cel istnienia aniołów, jako tych, którzy pomagają człowiekowi w osiągnięciu zbawienia.**

Tak jak cała teologia Starego Testamentu znajduje swe dopełnienie w pismach nowotestamentalnych, tak obrazy anioła znajdują swe uzupełnienie w obrazach nowotestamentalnych.

Tutaj, rola Aniołów jest następująca:

--Stworzeni przez Chrystusa, są Mu całkowicie podporządkowani.

--Nigdy z Nim nie konkurują o względy człowieka.

--Nigdy nie zajmują równej z Nim (Chrystusem) pozycji. Przeciwnie: w chwilach najbardziej ważkich, kiedy człowieczeństwo Boga w Chrystusie styka się z człowieczeństwem człowieka,

aniołowie odsuwają się na drugi plan bądź znikają zupełnie, robiąc miejsce swemu Stwórcy – Przedwiecznemu Słowu. **Starotestamentalna relacja stworzenie-Stwórca szczególnie się wtedy zacieśnia i ugruntowuje.**

-Jako pośrednicy Bożych zamysłów usuwają się zupełnie w chwili, kiedy dokonują się najważniejsze momenty w historii zbawienia – męka i śmierć krzyżowa.

„Charakterystycznym faktem jest nieobecność aniołów podczas krzyżowej męki i śmierci Chrystusa, prawdopodobnie dla podkreślenia, że grzech i śmierć mogą być zwyciężone wyłącznie przez Boga” (K. Strzelecka; hasło: Angelologia; w: Encyklopedia katolicka, t. I. Lublin 1995, s. 551).

Aniołowie na kartach NT-podsumowanie:

W Nowym Testamencie nie odnajdziemy dłuższych fragmentów na temat posługiwania aniołów. Wspominani są częściej w ewangeliami dzieciństwa, u Mateusza i Łukasza, w opisach zmartwychwstania i później w Dziejach Apostolskich. Aniołowie towarzyszą również młodemu Kościołowi, przekazując Boże obietnice i rozkazy.

Aniołowie w Dziejach Apostolskich:

Aniołowie uczestniczą w sposób widzialny w początkach Kościoła: najpierw uwalniają dwunastu apostołów uwięzionych przez Żydów, potem Piotra, uwięzionego po raz wtóry. Interweniują, by skierować działalność apostołów i ich współpracowników na kraje pogańskie. Anioł żąda od Piotra, by spotkał się z Korneliuszem setnikiem rzymskim w Cezarei, aby ochrzcił go wraz z całym jego domem. Anioł wzywa Filipa diakona, aby udał się w drogę wiodącą z Jerozolimy do Gazy, aby nawrócić na wiarę chrześcijańską pewnego Afrykańczyka, skarbnika królowej Kandaki z Etiopii. Następnie anioł w postaci Macedończyka objawia się Pawłowi w Troadzie w nocy podczas snu i prosi, by przepłynął się przez morze i zaniósł Ewangelię do Europy: "Przepraw się do Macedonii i pomóż nam" (Dz 16,9).

Św. Paweł o Aniołach:

Według św. Pawła nad całym światem aniołów, niewątpliwie góruje osoba Jezusa Chrystusa (Ef 1, 20n; Flp 2, 9n). Chrystus stanowi centrum świata anielskiego, „bo w Nim wszystko zostało stworzone: i to co w niebiosach i to co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne (Kol 1, 16). Podobnie, Paweł (autor Listu do Hebrajczyków) ukazuje, że Chrystus, ponieważ jest Synem Bożym, „o tyle stał się wyższym od aniołów, o ile odziedziczył wyższe od nich imię” (Hbr 1, 4), a jako Stworzyciel wszechświata „podtrzymuje wszystko słowem swej potęgi” (Hbr 1, 3) i zasiada po prawicy Boga w niebie. Aniołom natomiast przysługuje tylko rola sług (Hbr 1, 7.14).

Nauczanie Kościoła o Aniołach na przestrzeni wieków

- 1.Synod Rzymski z 382 roku umieszcza sformułowanie dotyczące istnienia aniołów w kontekście nauczania o Trójcy Świętej.
- 2.Synod w Bradze z 563 roku stwierdza natomiast, że aniołowie istnieją, że zostali stworzeni jako dobrzy, a ich natura jest dziełem Boga.
- 3.Jednym z najistotniejszych soborów, na którym poruszono kwestię aniołów, był z pewnością Sobór Laterański IV (1215 r.). Stwierdzono wówczas, że „Prawdziwy Bóg [...] jest Stwórcą wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych, duchowych i materialnych; On to swą wszechpotężną mocą na początku czasów wyprowadził z nicości oba stworzenia,

duchowe i cielesne, to znaczy anielskie i materialne; a następnie jestestwo ludzkie złożone z ciała”.

4.Uchwały Soboru Lateraneńskiego IV zostały powtórzone na Soborze Watykańskim I (1870), gdzie jeszcze raz podkreślono stworzenie przez Boga z niczego istot duchowych.

5.Do tych orzeczeń synodów i soborów należy dodać również **wypowiedź papieską** z encykliki „Humani Generis” Piusa XII, który podkreśla osobowy charakter aniołów.

6.Sobór Watykański II nie zajmuje się wprost aniołami, aczkolwiek w konstytucji dogmatycznej o Kościele „Lumen Gentium” (nr 49) mówi o aniołach w kontekście wydarzeń Paruzji, wspomina o czci, jaką oddaje im Kościół i wyższości Maryi nad światem aniołów.

W Katechizmie Kościoła Katolickiego

Katechizm Kościoła Katolickiego w kilku miejscach odwołuje się do istnienia i działania aniołów. Najwięcej mówi o nich w punktach 328-336 oraz **w kontekście istnienia szatana** (391-395). **Katechizm naucza jednoznacznie, że zarówno Pismo Święte, jak i Tradycja dają wyraźne świadectwo ich istnienia.** Stwierdzenie to prowadzi w konsekwencji do rozważania natury aniołów.

Odwołując się do **spekulacji św. Augustyna**, mówi nawet, że **słowo „anioł” oznacza funkcję, nie naturę.** Wyjątkowe jest bowiem rozróżnienie, którego dokonuje św. Augustyn: jeżeli chodzi o naturę, Boży wysłannik jest duchem, jeżeli zaś o spełnianą funkcję – aniołem. Aniołowie, kontemplując Boże oblicze, są zawsze jego sługami, wysłannikami i wykonawcami jego rozkazów.

Katechizm Kościoła Katolickiego w p. 336 mówi, że „Życie ludzkie od dzieciństwa aż do zgonu jest otoczone opieką i wstawiennictwem aniołów”.

Katechizm nazywa aniołów stworzeniami czysto duchowymi, posiadającymi rozum i wolną wolę; są stworzeniami osobowymi oraz nieśmiertelnymi.

Katechizm Kościoła bardzo wyraźnie eksponuje rys chrystocentryczny katolickiej nauki o aniołach. Choć są oni obecni w całej historii zbawienia, **punktem kulminacyjnym jest wydarzenie zwiastowania Maryi narodzin samego Chrystusa.** Katechizm Kościoła Katolickiego przytacza świadectwa Nowego Testamentu ukazujące obecność aniołów podczas życia Jezusa, po Jego śmierci oraz towarzyszących Kościołowi Apostolskiemu po Jego Wniebowstąpieniu.

Anielskie chóry

Jedną z ciekawszych postaci zajmujących się aniołami był żyjący na przełomie V i VI wieku po Chrystusie syryjski mnich i teolog **Pseudo-Dionizy Areopagita.**

Będąc pod wpływem filozofii neoplatońskiej i wykorzystując swoją wiedzę biblijną, stworzył jeden z najbardziej popularnych podziałów świata anielskiego. Choć nie był on pierwszym,

który dokonał tego dzieła, to nawet wiele wieków później **do tego właśnie porządku nawiązał m.in. św. Tomasz z Akwinu** – jeden z największych teologów średniowiecza.

Pseudo-Dionizy wyodrębnił zatem 9 chórów, zorganizowanych w 3 triady:

I Triada:

- Serafini
- Cherubini
- Trony

II Triada:

- Panowania
- Moce
- Władze

III Triada:

- Zwierchności
- Archaniołowie
- Aniołowie

Każdemu chórowi Areopagita przypisał konkretne zadania: od serafinów, którzy – gorejąc miłością – trwają w bezpośredniej obecności Boga, po „zwykłych” aniołów opiekujących się konkretnymi ludźmi. **Ów podział odpowiadał średniowiecznym wyobrażeniom kosmologicznym, dziś już zdezaktualizowany, zwłaszcza co do funkcji przypisywanych poszczególnym chóróm. Podział ten jednak nie nosi rangi dogmatu, więc nie stanowi istoty naszej wiary w istnienie aniołów.**

Aniołowie oraz Msza Św.

Podczas Mszy św., podczas każdej prefacji - wezwania do dziękczynienia - wspomina się zastępy anielskie, a w Kanonie rzymskim (I ME) zanoszona jest prośba: „Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, niech Twój święty Anioł zanieś tę Ofiarę na ołtarz w niebie...”. W liturgii pogrzebowej modlimy się: „Niech aniołowie zawiodą cię do raj...”. Pamięć niektórych aniołów (św. Michała, św. Gabriela, św. Rafała i Aniołów Stróżów) Kościół czci specjalnymi dniami im poświęconymi. Ponadto Kościół zachęca i poleca wiernym modlić się do aniołów, aby zapewnili sobie ich pomoc i obronę oraz do składania dziękczynienia za ich istnienie.

Aniołowie w życiu świętych

Święty Pachomiusz (292–348) był inicjatorem życia we wspólnocie. Jak opowiada jego historyk, z natchnienia anioła założył klasztor w Tabennesi.

„Oddaliwszy się znacznie w samotności, św. Pachomiusz dotarł na pustynię, w miejsce zwane Tabennesi. Tam, pozostawszy dłużej, niż miał to w zwyczaju, on, który nigdy wcześniej nie miał wizji, usłyszał niebiański głos mówiący: «Zatrzymaj się tutaj i zbuduj klasztor. Wielu do ciebie przyjdzie, a ty poprowadzisz ich do Boga zgodnie z regułą, którą ci pokażę».

Natychmiast ukazał się anioł niosący tablicę, na której była wypisana reguła, czyli forma życia zbiorowego, której zakonnicy z Tabennesi nigdy nie przestali przestrzegać”.

Historyk Somozen dodaje, że święty ten często później rozmawiał z aniołami. Również jego drogi uczeń św. Teodor był obdarzony tą łaską.

Na rozkwit pobożności czy nawet popularności aniołów z pewnością miał wpływ szczególny ich kult wśród największych mistyków i świętych tej epoki. Wymienić tu można Mistrza Eckharta, Henryka Suza czy Jana Taulera, w swoim nauczaniu bardzo często podkreślających misję aniołów w życiu każdego człowieka. **Wśród osób, którym ukazywali się posłańcy Boga, jest również św. Franciszek z Asyżu czy św. Aniela z Foligno.** Co ciekawe, św. Aniela nie była w tym gronie jedyną kobietą. Te niecodzienne dziś dla nas doświadczenia były też udziałem **Hildegardy z Bingen, Matyldy z Hackenborn czy Gertrudy z Helfy, zwanej Wielką.** Wszystkie też uważały, że aniołowie są szczególnie pomocnikami człowieka na drodze wiary.

Anioł Joanny d’Arc

Joanna d’Arc urodziła się 5 stycznia 1412 roku w wiosce Domrémy położonej w uroczej dolinie na lewym brzegu Mozy, w departamencie Wogezy.

W wieku trzynastu lat opiekowała się stadem owiec ojca. Była pobożna i miłosierna, lubiła przynosić ulgę biednym i cierpiącym. Jeśli zimą jakiś zagubiony wędrowiec prosił o pomoc lub schronienie, Joanna chętnie odstępowała mu swoje łóżko, a sama szła spać do stodoły. Nie można było powiedzieć o niej nic złego.

Pewnego letniego dnia około południa, kiedy pracowała w ogrodzie (pościła tego i poprzedniego dnia), nagle ujrzała wielką jasność i usłyszała głos mówiący: „Joanno, córko Boża, uczęszczaj na Msze Święte i bądź zawsze dobra, a Bóg ci dopomoże”.

Joanna ogromnie się przestraszyła: była wtedy bardzo młoda. Jednak głos był tak czcigodny i słodki, że pastuszka szybko się uspokoiła. Szczęśliwa i wesoła ofiarowała swoje dziewictwo Bogu.

Pewnego razu ukazał jej się św. Michał otoczony aniołami. Opisał jej opłakany stan królestwa Francji i powiedział, że powinna wesprzeć zbrojnym ramieniem króla i uwolnić Orlean spod oblężenia. Joanna wybuchnęła płaczem, mówiąc, że jest tylko ubogą dziewczynką, która nie potrafi ani jeździć na koniu, ani walczyć. Archanioł odpowiedział, żeby nie wątpiła oraz żeby pojechała do Vaucouleurs, do kapitana Roberta de Baudricourt, aby poprzez niego dojść do króla. Wierna niebiańskim głosom, dziewczyna wyruszyła w drogę i wypełniła swoją szczytną misję.

Św. Brygida Szwedzka w swoich pismach również odwoływała się do realnego doświadczenia obecności Anioła Stróża. Codziennie, zgodnie z zapewnieniem otrzymanym od Chrystusa, przybywał do niej Anioł Pański, który dyktował w jej ojczystym języku teksty czytań przeznaczone dla mniszek mieszkających w wybudowanym przez nią klasztorze w Szwecji.

Św. Teresa z Avila także niejednokrotnie wspominała o łasce wewnętrznego widzenia aniołów. Miała to szczęście, że na sposób zmysłowy spotykała się z aniołem. Wśród jej pism można znaleźć jego opis: „Nie był wysokiego wzrostu, mały raczej, a bardzo piękny; z twarzy jego niebieskim zapałem płonącej znać było, że należy do najwyższego rzędu aniołów,

całkiem, jakby w ogień przemienionych”. Hiszpańska mistyczka zapewniała też, że cherubin ten przebijając jej serce włóczęgą, rozpałał w niej coraz większy zapal miłości Bożej.

Modlitwa do św. Michała Archanioła

W latach osiemdziesiątych XIX wieku powstała modlitwa do św. Michała Archanioła. Napisał ją **Papież Leon XIII** po przerażającym widzeniu złych duchów jakie miał w Rzymie słuchając Mszy świętej. Niezwłocznie po napisaniu modlitwy Papież Leon XIII polecił rozesłać jej treść do wszystkich ordynariuszy świata, aby kapłani odmawiali ją wraz z wiernymi, klęcząc po każdej Mszy św. cichej. W instrukcji inwokację do św. Michała Archanioła poprzedzały modlitwy do Matki Bożej.

W wyniku znacznych zmian w liturgii po Soborze Watykańskim II znikł obowiązek odmawiania modlitw wprowadzonych przez papieża Leona XIII. Jednakże w ostatnich latach coraz bardziej popularne staje się odmawianie przewodnictwem celebransa modlitwy do św. Michała Archanioła na zakończenie Mszy świętej w zwyczajnej formie rytu.

Modlitwy Leona XIII do odmawiania na klęczkach we wszystkich Kościołach na świecie (Po Mszy św. cichej [rodzaj Mszy św. w nadzwyczajnej formie rytu rzymskiego, przyp. red.] kapłan wraz z wiernymi odmawia trzy: Zdrowaś Maryjo, a następnie:
(*Salve Regina...*)

Witaj, Królowo, Matko miłosierdzia, życie słodczy i nadziejo nasza, witaj! Do Ciebie wołamy, wygnańcy, synowie Ewy. Do Ciebie wdychamy, jęcząc i płacząc na tym łez padole. Przeto, Orędowniczko nasza, Twoje miłosierne oczy na nas zwróć. A Jezusa, błogosławiony owoc żywota Twojego, po tym wygnaniu nam okaż. O łaskawa, o litościwa, o słodka Panno Maryjo.

K. Módl się za nami, święta Boża Rodzicielko.
W. Abyśmy się stali godnymi obietnic Chrystusowych.

Módlmy się:

Boże, Ucieczko nasza i Mocy, wejrzyj łaskawie na lud do Ciebie wołający, i za wstawiennictwem chwalebnej i Niepokalanej Panny, Bogarodzicy Maryi, z błogosławionym Józefem, Jej Oblubieńcem, i błogosławionymi Apostołami Piotrem i Pawłem i wszystkimi Świętymi - racz miłościwie i łaskawie wysłuchać modlitw, które zanosimy do Ciebie o nawrócenie grzeszników, o wolność i o podwyższenie Świętej Matki, Kościoła. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Święty Michale Archaniele, wspomagaj nas w walce, a przeciw niegodziwości i zasadzkom złego ducha bądź naszą obroną. Oby go Bóg pogromić raczył, pokornie o to prosimy, a Ty, Wodzu niebieskich zastępów, szatana i inne duchy złe, które na zgubę dusz ludzkich po tym świecie krążą, mocą Bożą strąć do piekła. Amen.

(Modlitwa do św. Michała Archanioła napisana przez papieża Leona XIII, Współczesna wersja, podawana przy nałożeniu **Szkaplerza św. Michała Archanioła**)

Relacje ze spotkań świętych naszych czasów z tymi niebiańskimi istotami dowodzą, że rzeczywiście można być w zażyłej bliskości ze swoim Aniołem Stróżem. Doświadczenie takie stało się udziałem **św. Faustyny Kowalskiej**. Anioł Stróż Sekretarki Bożego Miłosierdzia strzegł ją w życiu codziennym. Faustyna opisała Anioła Stróża jako postać „jasną i promieniejącą”. W *Dzienniczku* święta zapisała niecodzienny sposób przyjmowania Komunii św. z rąk Serafina: „Kiedy pragnienie moje i miłość moja doszła do najwyższego stopnia, wtém ujrzałam przy łóżku Serafina, który podał Komunię św., wymawiając te słowa «Oto Pan aniołów». Doświadczenie to nie było jednorazowe, bo trwało trzynaście dni.

Święta Faustyna Kowalska opisuje również inne doświadczenie anielskie: „Otaczała go wielka światłość; odbijała się w nim miłość Boża. Miał na sobie złotą szatę, a na niej komżę i przezroczystą stułę. Kielich był z kryształu, przykryty przejrzystym welonem. Gdy tylko podał mi Ciało Pańskie, oddalił się. Pewnego dnia poprosiłam go, aby mnie wypowiadał, lecz odpowiedział: „Żaden duch niebieski nie ma takiej władzy”.

Opowiadała też, że w innej wizji widziała anioły zbierające ofiary od ludzi. Anioły kładły je na złotej wadze, która jak błyskawica wznosiła się do nieba.

Jeszcze ciekawszy jest jej opis cherubina: „Pewnego dnia, gdy trwałam w adoracji, nie mogłam powstrzymać łez. Ujrzałam niewyobrażalnie pięknego ducha, który powiedział: «Pan rozkazuje ci, abyś nie płakała». Zapytałam go, kim jest, a on odparł: «Jestem jednym z siedmiu duchów, które dniem i nocą stoją przed tronem Bożym i nieustannie Go wielbią». Na drugi dzień podczas Mszy zaczął śpiewać: «Kadosh, Kadosh, Kadosh» (Święty, Święty, Święty), a jego hymn – niemożliwością jest go opisać – rozbrzmiewał jakby głosami tysięcy osób. Otaczał go lekki biały obłok. Cherubin trzymał złożone dłonie, a jego spojrzenie przypominało błyskawicę”.

Podobne bliskie związki z Aniołem Stróżem łączyły też **św. o. Pio**, zakonnika z San Giovanni Rotondo. Już za życia o. Pio wielu ludzi szukało u niego wstawiennictwa w sprawach po ludzku nierozwiązywalnych. Bywało jednak, że bezpośredni kontakt z nim nie był możliwy. Wówczas włoski kapucyn zachęcał, by korzystali z pomocy swoich niebiańskich opiekunów. Znana jest historia pewnego mężczyzny, którego nie stać było na podróże do San Giovanni Rotondo. Nie mógł więc często odwiedzać swojego duchowego ojca. Usłyszał wtedy od o. Pio: „Masz swojego Anioła Stróża, nieprawdaż? Powiedz mu, czego pragniesz, i przyślij go do mnie, a otrzymasz odpowiedź”. Kapucyn poradził też innej osobie: „Nie pisz do mnie, ponieważ nie mogę ci odpowiedzieć. Przyślij do mnie swojego Anioła Stróża, a wszystkim się zajmę”.

Wyjątkową czcią otaczał Anioła Stróża **papież Pius XI**. Wielokrotnie w ciągu dnia z wiarą zwracał się do niego z prośbą o pomoc. Pielęgnował **zwyczaj modlitwy do Aniołów Stróżów**, zwłaszcza wtedy, gdy miał się z kimś spotkać. Modlitwę tę, a raczej porozumienie między dwoma aniołami, nazywał „bardzo pięknym sekretem”. Polecał ją swoim współpracownikom. W jednym z przemówień skierowanym do inteligencji Pius XI powiedział: „Zalecamy to nabożeństwo zawsze ludziom światłym. Niech nie zapominają o tym, że mają przy sobie niebiańskiego przewodnika, niech pamiętają, że anioł Boży istotnie czuwa nad nimi. Ta myśl doda im odwagi i ufności”(10.06.1923). Z kolei jego następcą, **bł.**

Jan XXIII, już od wczesnych lat dzieciństwa gorliwie praktykował nabożeństwo do Anioła Stróża, którego nazywał niebiańskim obrońcą, kierownikiem naszych kroków i świadkiem naszych najbardziej intymnych wysiłków.

Zażyła relacja wielu świętych i błogosławionych Kościoła z niebieskimi bytami pozwala nam wierzyć, że rzeczywiście nadeszła „godzina aniołów”. Dzięki temu jeszcze bardziej możemy doświadczyć bliskości Boga, bo jak pisze **Christoph Hürlimann**: „Kiedy my śpimy, Bóg nie śpi. Jak skrzydłami anioła rozpościera się nam nami Jego osłaniającą ręką. A kiedy budzimy się pośrodku nocy i odczuwamy samotność, to On nas uspokaja i niesie. W tej ręce chcemy się pomieścić. Tym ochronnym skrzydłom chcemy się powierzyć. W swoim Aniele Stróżu Bóg jest z nami. W swoim Aniele Stróżu jest On także z ludźmi, którzy są nam powierzeni, a których wciąż musimy opuszczać – w ciemności nocy, w niebezpieczeństwie dnia”.

Opracowane na podstawie:

Ks.Tomasz Ślesik „Aniołowie skąd i co o nich wiemy?”

<https://www.przewodnik-katolicki.pl/Archiwum/2007/Przewodnik-Katolicki-38-2007/Temat-numeru/Aniolowie-skad-i-co-o-nich-wiemy>

Georges Huber, "Mój anioł pójdzie przed tobą"

<https://www.frona.pl/a/aniolowie-w-pismie-swietych,109280.html>

Ks.Stanisław Zbojnowicz „Aniołowie w naszym życiu”, tygodnik Katolicki Niedziela, Edycja Przemyska 39/2004

<https://www.niedziela.pl/artukul/32527/nd/Aniolowie-w-naszym-zyciu>

Weronika Stachura „Anielskie świadectwa świętych”

<https://www.przewodnik-katolicki.pl/Archiwum/2010/Przewodnik-Katolicki-40-2010/Wiara-i-Kosciol/Anielskie-swiadectwa-swietych>

Ks.Marcello Stanzione "Spotkania z Aniołem Stróżem. Anegdoty, legendy i historie o niebiańskich spotkaniach" (Fragmenty książki, wyd. Espirit)

<https://kosciol.wiara.pl/doc/3465430.Swieci-i-aniolowie>

Księgarnia Katolicka Sanctus

<https://sanctus.pl/index.php?grupa=60&podgrupa=63&doc=20>

Opracowanie: Agnieszka Pluta

12/11/2019